

הלבנות טמאת אכלין פרק ב

א. כל האכלין הגדלין מן הקרקע אינן מקבלין טמאה, עד שיעקרו; אבל כל זמן שהן מחברין, אפלו בשרש קטן שיכולין לחיות ממנו אינן מקבלין טמאה. יחור שלתאנה שנפשח ומערה בקלפה שאינו יכול לחיות ממנה, כל האכלין שבו מטמאין; ויש בדבר ספק אם יהיה שאר האילן כמו יד לזה היחור שנשבר, או לא.

ב. ירקות שייבשו באביהן, כגון כרוב ודלעת שייבשו באביהן אינן מטמאין טמאת אכלין; לקטן ליבשן הרי הן אכלין כשהיו, עד שייבשו ויעשו כעץ. אילן שנפשח, ובו פרות הרי הן כתלושין; וכן אם יבש האילן, ובו פרות הרי הן כתלושין. תאנים שייבשו באביהן, מטמאות טמאת אכלין במקומן.

ג. כל האכלין שהן מבעלי חיים אינן מקבלין טמאה, עד שיימותו. שחט בהמה חיה ועוף אף על פי שעדין הן מפרפסין, מקבלין טמאה; ודגים מאימתי מקבלין טמאה, משימותו. גלד בהן טרפה, ונטמאו כשהן מתנדנדין הרי יש בדבר ספק אם הן חשובין כמתים, הואיל ונטרפו, או אינן מקבלין טמאה, עד שיידמו כאבן ולא יתנדנדו.

ד. האבר או הבשר המדלדלין בבהמה או חיה שאינן יכולין לחיות אם הכשרו מקבלין טמאה במקומן, מפני שהן חשובין כאכל שפרש. נשחטה הבהמה, הכשרו בשחיטה: שהבהמה כלה כמו יד לאבר זה, ויד שהכשר הכשר האכל כלו כמו שיתבאר. ויש בדבר זה ספק אם תהיה הבהמה בחייה כמו יד, לאבר או בשר המדלדלין בה.

ה. השוחט בהמה חיה ועוף, הכשר כל הבשר בדם שיצא בשחיטה; לפיכך אם לא יצא מהן דם בשחיטה, הרי כל בשרן צריך הכשר כמו כל האכלין שלא הכשרו.

ו. אכלין שהכשרו כשהן מחברין לקרקע, או שהכשרו במים שבקרקע אינו הכשר: עד שייכשרו אחר שנעקרו, במים התלושין מן הקרקע או בשאר משקין שנאמר "בכל-כלי" (ויקרא יא, לד), אינו מכשיר עד שיתלש מן הקרקע כעין המים שבפלים. שאב המים בכלי, ונתנן בקרקע אינן מכשירין.

ז. קישות שנטעה בעצין, והגדילה אף על פי שיצאת חוץ לעצין, אינה מקבלת טמאה. ועצין שהוא נקוב כדי שרש קטן הרי הוא פארץ, והנטוע בו אינו מקבל טמאה; וכן אם היו בו מים, אינן מכשירין.

ח. עצין שאינו נקוב, הרי הנטוע בו מקבל טמאה; ואם היו מים בתוכו, מכשירין. כלי גללים וכלי אדמה שהשרשים יכולין לבקע בהן ולצאת, אינן מכשירין את הזרעים; ואף על פי שאינן נקובין, הרי הן כנקובין.

ט. עצין שמלאהו עפר עד שפתו אינו חשוב כלי, אלא הרי הוא כטבלה שאין לה שפה, שאינו כלי קבול. משקין טמאין שנפלו על האכלין נטמאו, אף על פי שנפלו שלא ברצון הבעלים, שהרי הטמאה וההכשר, באין כאחת: והוא, שלא יהיו בקרקע.

י. כל אכל שנפסד ונסרח, והרי אינו ראוי למאכל אדם אינו

מִקְבֵּל טִמְאָה. וְכֵן מִשְׁקָה שְׁנִסְרַח וְנִפְסַד, וְאִינוּ רְאוּי לְשִׁתִּית
הָאָדָם אִינוּ מִקְבֵּל טִמְאָה, בְּדֶרֶךְ שְׁאִינוּ מִכְשִׁיר: שְׁנֹאמַר "אֲשֶׁר
יִשְׁתֶּה" (ויקרא יא, לד).

יא. הָעוֹר שֶׁשָּׁלְקוּ, וְהַשְּׁלִיָּה שֶׁחָשַׁב עָלֶיהָ לֹאכִילָה מִטִּמְאֵין
טִמְאָת אֲכָלִין בִּפְנֵי עֶצְמָן. עוֹר חֲמוֹר שֶׁשָּׁלְקוּ הָרִי זֶה סֶפֶק
אִם מִטִּמְא טִמְאָת אֲכָלִין, מִפְּנֵי שֶׁשָּׁלְקוּ, אוֹ אִינוּ מִטִּמְא, מִפְּנֵי
שֶׁהוּא מְאוּס הַרְבֵּה.

יב. חֲטִים שֶׁבִּגְלָלִי הִבְקָר וְשִׁעוּרִים שֶׁבִּגְלָלִי הִבְהֵמָה שֶׁלְקָטָן,
אֵינָן מִקְבָּלִין טִמְאָה; וְאִם חָשַׁב עָלֶיהֶן לֹאכִילָה, מִטִּמְאוֹת
טִמְאָת אֲכָלִין.

יג. כָּל אֲכָל שְׁנִטְמָא, וְאַחַר שְׁנִטְמָא נִפְסַד וְנִסְרַח אִם נִפְסַל
מִלֶּאכֶל הַכֶּלֶב, אוֹ שִׁיבֵשׁ בְּחָרֶס הָרִי זֶה טְהוֹר; נִפְסַל מִלֶּאכֶל
אָדָם, וְעַדִּין הוּא רְאוּי לִכְלֹב הָרִי זֶה טִמְא בְּשִׁהִיָּה. וְכָל הָאֲכָלִין
שְׁנִטְמָאוּ, אֵין לָהֶן טְהָרָה בַּמִּקְוָה.

יד. זֶרְעִים טִמְאִים שֶׁזָּרְעָן הָרִי הַצּוֹמֵחַ מֵהֶן טְהוֹר, וְאִפְלוּ בְּדָבָר
שְׁאִין זָרְעוּ כּוֹלָה: וְהוּא, שֶׁהִשְׁרִישׁוּ; אֲבָל קֹדֶם הַשְׁרָשָׁה הָרִי הֵן
בְּטִמְאָתָן, אִפְלוּ בְּדָבָר שֶׁזָּרְעוּ כּוֹלָה.

טו. אֲכָלִין שֶׁהֵן מִחֲבָרִין לְכָלִים, בְּטָלוּ מִתּוֹרַת אֲכָל; וְאִם נִטְמָא
הַכֶּלִי, הָרִי הֵן מִטִּמְאֵין כְּטִמְאָת הַכֶּלִי הוֹאִיל וְהֵן מְשֻׁמְשִׁין
תְּשֻׁמִּישׁ עֵץ, הָרִי הֵן כְּעֵץ.

טז. כָּל מִשְׁקָה שְׁנִטְמָא, וְאַחַר שְׁנִטְמָא נִפְסַד וְנִסְרַח הָרִי זֶה
בְּטִמְאָתוֹ לְעוֹלָם: שְׁאִין הַמִּשְׁקָה יוֹצֵא יָדֵי הַכֶּלֶב לְעוֹלָם. וְאֵין
לַמִּשְׁקָה שְׁנִטְמָא טְהָרָה, חוּץ מִן הַמַּיִם בְּלִבָּד: שְׁאִם הַטְּבִיל
מַיִם בַּמִּקְוָה כִּיּוֹן שֶׁצָּף מִי הַמִּקְוָה עָלֶיהֶן, טְהוֹרוּ; וּמִטְבִּילִין
חֲמִין בְּצוֹנָן, וְצוֹנָן בְּחֲמִין, וְרַעִים בְּיָפִים, וְיָפִים בְּרַעִים.

יז. מִקֵּל שֶׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁקִין, וְהַטְּבִיל מִקְצָתָהּ בַּמִּקְוָה לֹא
טְהוֹרוּ הַמַּיִם שֶׁעַל מִקְצָתָהּ: עַד שִׁיטְבִיל אֶת כְּלָהּ.

יח. שֶׁלַּג שְׁנִטְמָא, וְהִשִּׁיק מִקְצָתוֹ לְמֵי מִקְוָה הוֹאִיל וְטְהַר
מִקְצָתוֹ, טְהַר כָּלוּ.

יט. הַתְּמִד הַטִּמְא, בֵּין שְׁנִטְמָא אַחֵר שֶׁתְּמִדוֹ בֵּין שֶׁתְּמִדוֹ בְּמַיִם
טִמְאִים עַד שֶׁלֹּא הִחְמִיץ מִשִּׁיקוֹ בַּמִּקְוָה וְיִטְהַר, שֶׁהָרִי הוּא
כְּמַיִם; מִשֶּׁהִחְמִיץ הָרִי הוּא כֵּיּוֹן, וְאֵין לוֹ טְהָרָה בַּמִּקְוָה.

כ. קִדְרָה שֶׁהִיתָה מְלֵאָה מִשְׁקִין כְּגוֹן דְּבִשׁ וְיֵינ וְכִיּוֹצֵא בָהֶן,
וְנִתְּוָנָה בְּתוֹךְ הַמִּקְוָה, וּפָשַׁט הָרֹאשׁוֹן לְטִמְאָה אֶת יָדוֹ וְנִגַּע בָּהּ
הָרִי זֶה מִטִּמְא אֶת הַמִּשְׁקִין, אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן בַּמִּקְוָה; וְנִטְמָא
הַקִּדְרָה מִחֲמַת הַמִּשְׁקִין, אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַמִּקְוָה, שֶׁהָרִי
הַמִּשְׁקִין שָׁבָה חוּצָצִין.

כא. הִיתָה מְלֵאָה מַיִם הַקִּדְרָה טְהוֹרָה, שְׁאִין הָרֹאשׁוֹן מִטִּמְא
כָּלִי חָרֶס לְעוֹלָם; וְאֵין הַמַּיִם שֶׁבְּתוֹכָהּ טִמְאִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן
מְעַרְבִים בְּמֵי מִקְוָה. פָּשַׁט אֲב הַטִּמְאָה אֶת יָדוֹ וְנִגַּע בָּהּ נִטְמָא
הַקִּדְרָה, שְׁאִין הַמִּקְוָה מְטַהֵר כָּלִי חָרֶס.

כב. מִי שֶׁפִּיכּוֹת, הָרִי הֵן בְּחִזְקַת טִמְאָה. יָרְדוּ עָלֶיהֶן מִי גִשְׁמִים
אִם רַבּוּ עָלֶיהֶן, הָרִי הֵן טְהוֹרִים; מִחֲצָה לְמִחֲצָה, הַכָּל טִמְא בֵּין
כָּלִים בֵּין בְּקִרְקָעוֹת. אִימָתִי, בְּזִמָּן שֶׁקָּדְמוּ מִי שֶׁפִּיכּוֹת; אֲבָל

אם קדמו מי גשמים, וירדו להן כל שהוא ממי שפיכות הכל
טמא: שמשקין טמאין שירדו לטהורים, מטמאין בכל שהוא.
בג. הטורף את גגו והמכבס את כסותו, והרי הן מנטפין,
וירדו גשמים עליהן, ורבו הנטיפות הרי רבו מי גשמים עליהן,
והנוטפין מהן טהורין.

בר. הסך שמן טהור, ונטמא זה האדם, וטבל, והרי השמן
על בשרו אם היה כדי סיכת אבר קטן, הרי הוא טהור כשהיה
מקדם. סך שמן טמא, וטבל לא טהר השמן שעליו: אלא אם
נשאר ממנו משקה טופח, הרי השמן בטמאתו; ואם לא נשאר
ממנו כדי להטפוח, בטל במעוטו.